

Hogyan lehetünk boldog adósok?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Pál apostolnak a rómaiakhoz írott levele 13. fejezete a 8.-tól a 10. verseiben a következőképpen: „Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek, mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt. Mert ez a parancsolat: „ne paráználkodj, ne öl, ne lopj, ne kívánd a másét”, és bármi más parancsolat ebben az igében foglalható össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.”

Urunk, bennünk olyan kevés a szeretet.
Igéid erejével tölts be bennünket a Te szeretetteddel! Ámen.

Kedves Testvéreim! Láttatok-e már **boldog adóst? Kötve hiszem...** Családok sokasága van reménytelenül eladósodva. Halmozódik a diákhitel is... Ki az, akit ez boldogsággal tölt el? **Láttatok-e már olyan embert, aki minden előírást és minden szabályt képes volt betartani?** Láttatok-e már olyan egyetemi hallgatót, aki mindig mindent jóval a határidő előtt adott le? Kötve hiszem... **Mi, emberek addig növeljük a rendszereink komplexitását, ameddig már képtelenek leszünk az általunk felépített rendszer tagjaként élni. Ilyenkor aztán felborítjuk a rendszert... -- és kezdjük az egészet előlről megint... Hogyan lehet ezekből az ördögi körökből kitörni? Erről fog szólni a mai igehirdetés.**

A törvény betöltése lehetetlen. Miért? Lehetetlen nem ölni? Lehetetlen nem paráználkodni? Lehetetlen nem lopni? Nem. Csakhogy a törvény Jézus korára ennél már jóval bonyolultabb volt... A farizeusok törvénye már 365 tilalmat és 248 betöltendő parancsot tartalmazott. Nem volt olyan ember, aki mindezeket be tudta volna tölteni. A törvény betöltése lehetetlen.

De! A törvény betöltése mégsem lehetetlen. Volt *valaki*, aki *be tudta* tölteni a törvényt. Jézus ezt mondta a Hegyi Beszédben: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy *betöltsen* azokat” (Mt 5,17). **Jézus az egyetlen, aki betölti a törvényt.**

Hogyan tölti be Jézus a törvényt? Hogyan tesz minket is képessé Jézus arra, hogy betöltsük a törvényt? A szeretet által. A mai igeszakaszunkban ötször is előfordul a szeretet. Első: Csak azzal tartozzatok, hogy *szeretitek* egymást. Második: Aki a másikat *szereti*, betöltötte a törvényt. Harmadik: *Szeresd* felebarátodat, mint tenmagadat. Negyedik: A *szeretet* nem tesz rosszat a felebarátnak. Ötödik: A *szeretet* tehát a törvény betöltése.

Milyen szép, egymásba fonódó gondolatok! Pál igazán elemében lehetett, amikor ezeket leírta. **Valami mégis hiányzik... Mi hiányozhat vajon?** Vajon a szülők tisztelete és a hamis tanúbizonyosság tétel maradtak volna ki a Tízparancsolatból, a ne paráználkodj, ne öl, ne lopj, ne kívánd a másét négyese/ötöse mellől? De hát Pál elővigyázatosan hozzáteszi, hogy „és bármi más parancsolat ebben az igében foglalható össze: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.” (Róm 12,9b) Mégis valami *fundamentális* dolog hiányzik innen... Mi az?

Hogyan is hangzott Jézus nagy parancsolata a felebarátról egészen pontosan? „A *második* pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt 22,39) Hoppá! Ha ez a *második*, akkor volt *első*! Az hiányzik a páli eszme-futtatásból! Mi is volt a nagy parancsolat első része, az *igazán nagy* parancsolat? „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az *első* és a nagy parancsolat.” (Mt 22,37-38). Isten szeretete *nélkül* a felebarát szeretete *nem megy*! Hoppá! Pál kihagyta a Tízparancsolat teljes első tábláját a gondolatmenetéből... „1. *Én vagyok az Úr, a te Istened. 2. Ne legyen más istened. 3. Ne vedd hiába Istened nevét! 4. Szenteld meg az ünnepnapot!*” Ez mind kimaradt...

Tényleg ilyen agyament lett volna Pál? Hogy pont a zsidóság minden nap többször elmondott alapvető imáját, a sómát, kihagyta volna a gondolatmenetéből? Hiszen saját maga is naponta többször elmondhatta: „Halld meg Izráel! (Sómá Jiszaél!) Az Úr, a mi Istened, egyedül az Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből” (5Móz 6,4-5). Nem. A mai igeszakaszban gyönyörűségeiben benne van mindez. *Hát már hogyan lenne benne? – mondja itt Berci – Hát nem hallottuk! Azért van mégis benne, mert a szeretet ötször is szerepelt az igeszakaszban. De nem ám akárhogyan! Hanem az agapé szóval kifejezve.* Az agapé azonban nem az *emberi* szeretet, a filia, hanem a teljesen önzetlen, a saját magát egészen átadó és odaadó *isteni* szeretet. Isteni szeretet, agapé, *saját magunktól* nem támadhat bennünk. **Isten szeretetét csak Isten szeretetével érezhetjük meg.** Ezért nem hiányzik a Nagy Parancsolat első fele Pál gondolatmenetéből.

Milyen sokszor látjuk úgy, hogy képtelenek vagyunk igazán szeretni! Ahogyan az oltár előtti igében hallottuk: még a szelek és a tenger is engedelmessé válnak Jézusnak (Mt 8,27b). – Csak *mi* nem engedelmessé válnánk neki... Ilyenkor kiáltunk fel Jézushoz úgy, ahogyan az apostolok tették az oltár előtti igében leírt nagy viharban: „Uram! Ments meg minket, elveszünk!” (Mt 8,25b) És ilyenkor korholhat meg minket Jézus nagy szeretettel: „Mit féltek, ti kicsinyhitűek?” (Mt 8,26b)

Jézus mindig kamatostól adja vissza azt a szeretetet, amelyet neki adni tudunk. Jézustól *számszámra* záporozik ránk a szeretet. És hallgassunk János apostolra, aki figyelmeztet minket: „**mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket**” (1Jn 4,19). *Fogadjuk be* Jézus szeretetét! És akkor a szeretet *foglyaivá* válunk. És a szeretet foglya *boldog adós*. Miért lehetünk így, Jézus szeretetében fürödve, boldog adósok? Mert mindig *több* szeretetet kapunk Jézustól, mint amit bárhol, bárkinek oda tudnánk adni. És Jézus szeretete *tényleg* önzetlen. Ő *tényleg* nem mérícskél, hogy mennyit adtunk ebből vissza. **Mert annyi szeretetet kapunk, hogy képtelenné válunk nem továbbadni.**

Miben más a szeretet foglya, mint bármely más adós? Mivel szoktunk tartozni másoknak? Nem okvetlenül pénzzel. Tudunk tartozni másoknak megválaszolatlan levelekkel, vagy nem viszonzott mosolyokkal is. Fontos ezeket rendbe tennünk az életünkben. Válaszoljuk meg a leveleket. Mosolyogjunk vissza. Igenám... De honnan kapunk mindezt? Jézustól! A belőle áradó szeretetből.

Miért más adósság a szeretet tartozása, mint bármely más adósság? Azért, mert a szeretet tartozását *soha* nem lehet leróni. De – **Jézus jelenlétében** – *nem azért nem lesz* a szeretet tartozásának vége, mert *követelik* tőlünk a viszont-szeretetet, és *képtelenek* vagyunk odaadni annyit. **Azért nem lesz a szeretet tartozásának soha vége, mert megtanuljuk, hogy másokat szeretni nekünk magunknak – ajándék.** Másokat szeretni – **jó.** Az igazi szeretet **kimeríthetetlenül szeretni akar.** Miért? Mert Jézustól **kimeríthetetlen** szeretet kap.

Ezzel érthetjük meg a mai igeszakaszunk indító mondatát: Senkinek se tartoztatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek (Róm 12,8a). Ez a mondat nemcsak azt jelenti, hogy rendezzük minden egyéb adósságunkat az életben, kivéve a szeretet áramlását, mert az olyan intenzív, és Jézustól annyit kapunk, hogy azt mind visszaadni nem lehet. **A „senkinek se tartoztatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek” mondat azt is jelenti, hogyha Jézus szeretetében élünk, attól a pillanattól kezdve nem fogunk senkinek tartozni semmivel, mert elkezdünk egy olyan gazdag életet élni, amelyben minden földi tartozásunk kiegyenlítése lehetségessé válik.** Miért? Mert „a szeretet soha el nem fogy” (1Kor 13,8).

Kedves Testvéreim!

Fogadjuk be Jézus szeretetét!

Töltsön minket be Jézus szeretete!

Legyünk, lehessünk a Jézus szeretetében boldog adósok! Ámen.